

δὲν θὰ φυλάτε σὰν κουντοὶ τὸν κάθε νόμο τότε,
γιατὶ κί ἡ τόση φύλαξις κάνει τὸν νόμο μούμια.

Ἄποια τέρριμα κἄποτοι νὰ γίνεταί στραπίου...
δὲν ἔξερει πῶς λυτήθηκα κί ἐγὼ γιὰ τὸν Κολιδίου.
Καλῶς μᾶς ἤλθεσ, Βασιλῆᾶ. νὰ λουλουδιῶν πανέρι...
κατέκαρα λυτήθηκα καὶ γιὰ τὸν Καλλιρηπέρι.

Γιὰ σὲ λαχτήριον ψυχῆς,
καὶ βλέπεις πῶς ἐπιδοχαῖς
σοῦ ἄνομε μεγάλας.

Ὁ, τι μᾶς εἶναι δυνατὸν,
κί εἶδες παράταξιν σιρατῶν,
πεζούραις καὶ καρββαίαις.

Γιὰ σὲνα χαιρέι κί ὁ λαὸς κί ὁ συγγενῆς ὁ Θρόνος,
κί ἐπὶ βροχὴν ἀνθέων
στὴν γῆν τῶν ἡμιθέων
τὸ μεγαλεῖον σήμερα παρατὴ τῆς Αἰβιδίως.

Γι' αὐτὰ νὰ πῆς παρακαλῶ στὸν Ἰπυοργὸν τὸν Γρεῦ,
μὰ καὶ στὸν Κάμπελ Μπάνερμαν καὶ σ' ἄλλους μερικοὺς,
πῶς ἔχουν πρὸς τοὺς Ἕλληνας καθήκοντα καὶ χρῆθ
καὶ λόγους νὰ μὴ φθέγγωται φιλοβουλγαρικοὺς.

Πὲς τοὺς παρακαλῶ
νὰ βάλουνε μαλαδ.
Δὸς τὴν Μακεδονία,
κί ἄκουσε, Βρετανία,
κί ἔμενα τὸν ψωρίτ,
ἀντιγίβ ἄς εἶσο Κρήτ.

Φ. — Καὶ πάλιν καλῶς ὄρισες ἴσταν γῆν τῆς ἱστορίας,
εἰς τῆς Βυτωρίας.

Ἀσπίδα κροῖνε πάχρουνε τὸ τῆς Παλλάδος δόρυ,
πίπτω κί ἐγὼ πρὸ σοῦ πρηγῆς,
καὶ χάσονταις ὁμογενεῖς
σὲ βλέπουν φεοφόροι.

Καλῶς μᾶς ἤλθεσ, Βασιλῆᾶ, μετὰ τῆς Βασιλοῦσης...
κί ἐγὼ θερωμῶς παρακαλῶ στὸν Γρεῦ νὰ μιλῆσῃς.
Ἄς παύσῃ κί ἡ σκληρότης τῶν κί ὁ λόγος ὁ τραχὺς
κί ἄς μὴ φανοῦν ἀμνημονεσ λαμπρᾶς ἐπιδοχῆς.

Εἶπεσ πολὺ πῶς ἀγαπᾶς
τὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος,
κί ἐπόταν στὴν ὀμιλίην πᾶς
τῆς γραίας Αἰβιδίως.

Μὴ λησμονήσῃς, Βασιλῆᾶ,
τόσην ἀγάπην ἀληθῆ,
τὸν Κόρδοιο καὶ τὴν Ἐλρᾶ,
κί ἔμενα τὸν Ἀγγλομαθῆ.

Ἰπυορηγίων πρόσωπα δὲν ἔχουν πλέον τοῖχοι,
διεφυλάξαμεν προσημῶς καὶ προστατῶρον θήκας,
κί ἀκόμη μένουν ἔναντιοὶ σὰς ἀκοῆς μᾶς ἤχοι:
Λεβδαρος, Κορδόναρος, καὶ φῶλα τῆς Μαρίνας.

Γλυκολαῖον καὶ τὰ πούλια:
καλῶς μᾶς ἤλθεσ, Βασιλῆᾶ,
μέσα ὅτων ῥόδων τὴν φωνιά,
καὶ κἀθε τραναφουλιά
παρακαλῶ τὰ φύλλα τῆς γῆς τοῦτον νὰ τινάξῃ,
ψηλὰ τὴν σκοπούρα μου πετῶ,
καὶ τίποτα δὲν τοῦ ζῆτω,
παρα κί αὐτοὺς Κορδόναρος γιὰ γοῦστο νὰ φωνάξῃ.

Καὶ στὸν ἐξώση, Βασιλῆᾶ, τοῦ Παλατοῦ μᾶς βγῆκεσ
καὶ μᾶς γλυκοχαρῆτινος καὶ πάλι μέσα μπηκῆς...
κί ἐσείσθη μὲ ζητωκραυγᾶς ἡ πόλις τῆς Παλλάδος...
οἱ τοῦτον βγαίνει κἄποτοι κί ὁ Ρήγας τῆς Ἑλλάδος.
καὶ λέει τὸ πασίγνωστον πῶς μέσα στὴν καρδιά του
μᾶς ἔχει σὰν παιδιὰ του.

Ἐλα ἴσταν Ἀκροπόλι μᾶς... κῦτταξε τί Παρθενῶν !
ἔνας κῆριος Σπαρβολῆς, καὶ αὐτὰς ἀποθανόν,
μέσα σ' ἄλλα τὰ ποσὰ σὺν φιλόπατρις ἀρίτει
καὶ ποσὸν γενναιοφρόνως
στὸν ἀρχαῖο Περικλῆ μέγας ἀνδρείας νὰ γίνῃ
ἀντικρὸ τοῦ Παρθενῶνος.

Πλὴν ἐγὼ μ' αὐτὸ προτινεῖν τὸ ποσὸν τοῦ διαθέτου
λάμπων ἀνδρείας νὰ γίνῃ τοῦ συγχρότου Περικλέου.
Μόνον ἀγαλμα τοιοῦτον πρέπ' εἰς τούτους τοὺς καιροὺς,
τοὺς ἐξόχως σοβαροὺς.

Ἐλα ἴσταν Ἀκροπόλι μᾶς γιὰ νὰ γίνῃς κῆρ μεγάλος,
κί νις γόνυ, προσεχίσησον,
κί ἔς ἀρθῆ πρὸς θεῖον κάλλος
ἡ βασιλικὴ ψυχὴ σου.

Ἐλα ἴσταν Ἀκροπόλι μᾶς νὰ ρεμβᾶσῃς σοβαρὰ
μια, δύο, τρεῖς, πολλάκις,
πλὴν γινόμε ! στὴν Ἀιμηρὰ
δὲν ἐβῆκε κί ὁ Στελλάνης.

Πολλὰ νομίζω περὶ τὰ πῶς οὐρα, Βασιλῆᾶ μου,
μὰ τὸ μὲ σίχους φλασεῖν λογίεται δουλιὰ μου.
Καὶ τώρα τί χαιρετιμῶ στὴν Ἀνασσα νὰ κῆνω ;
πέρου θαρροῦ τὴν ὕμνησα καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Βέρι γουδῆ, οὐς προσκυνῶ μετὰ τῆς Βυτωρίας...
εἰς τῶν Ἑλλήνων τοὺς ὁρμεῖς δὸς δάφνου στεφάνι,
καὶ στὸν Ἀρχιεπισκοπον τὸν τῆς Καταβροβρίας
πολλοὺς πολλοὺς χαιρετιμοὺς ἀπὸ τὸν Μητροπάρι.

Καὶ πάλιν καλῶς ἤλθατε, καὶ πάλιν οὐδὲ κῆρ
χίλαις φοραῖς ἀκούμ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Γλάρος, δρᾶμα τοῦ Τερχόφ, τοῦ Ρώσσου δηλονότι,
μετάφρασις Ἀγαθολιῆ Κωνσταντινίδῃ πρώτῃ.

Ἐξέδωκεν ὁ Σύλλογος βιβλίον ἀφελίμων
καὶ τοὺς Τυφλοὺς... συνέγραψε Δροσίτης πανδαήμων.

Γεωργίη Ματθαίουπόου, τοῦ προσηφίλου ἐν φίλοις,
θεωριῶν βιβλίον σοφὸν περὶ τῆς βλῆς.